

EL CIM

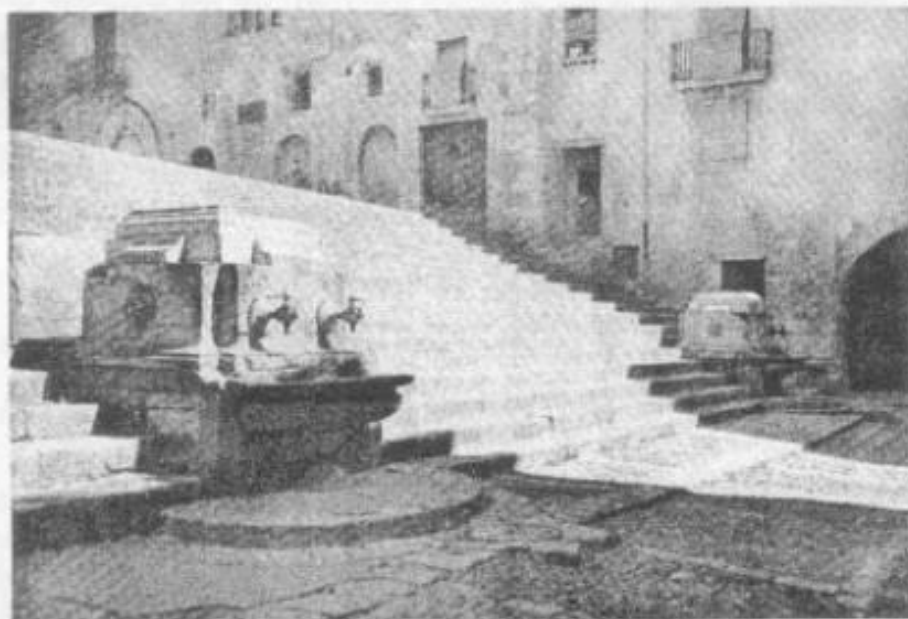
BUTLLETI INFORMATIU

Núm. 28

Apartat 1.141 43080 Tarragona

Febrer 2003

www.gect.org

LES FONTS DE LES ESCALES DE LA CATEDRAL DE TARRAGONA CADA ANY ESDEVENEN PUNT DE SORTIDA DEL "CAMI DE L'AIGUA", EXCURSIÓ QUE SEGUEIX EL RECORREGUT DEL AQÜEDUCTE DE LA MINA DE PUIGPELAT

Festa del GECT a Puigpelat

Amb motiu de la festa de la Mare de Déu de l'Hospitalet

Setmana del 24 al 30 de març de 2003

PROGRAMA D'ACTES

Durant tota la setmana romandrà oberta, a la Sala Parroquial de Puigpelat, una Exposició Fotogràfica de **Vistes panoràmiques i aèries del Montsant**, de Josep Maria Jansà.

Dissabte dia 29, “**9è Camí de l'Aigua Tarragona – Puigpelat**”, sortida a les 6 hores del matí de les escales de la Catedral de Tarragona, aproximadament a les 10 hores passarem per La Secuita, pels volts de les dues de la tarda dinar de motxilla a la Capella de la Mare de Déu de l'Hospitalet i a les 4 hores de la tarda arribada a Puigpelat passant pel Pi i el Portal.

Diumenge dia 30, a les 7 hores del vespre, Projeccions Audiovisuals, a la Sala Parroquial, amb els títols:

Viatge a Egipte, de Jordi I Josep Mariné i Maria Cinta Prats.

Muntanya i turisme per Itàlia I Suïssa, per Toni Coll.

Tot seguit, aproximadament a dos quarts de nou del vespre, celebrarem el tradicional sopar del nostre Grup al restaurant El Gall Roig de Puigpelat.

NOTÍCIES

1

Secretaria: Tot i que fa dos mesos que es pot demanar la llicència de l'any 2003, encara hi ha molta gent que no l'ha demanada. Tingueu en compte que la llicència és anual, no cal esperar a les vacances d'estiu per treure-la. Interessats truqueu a Lluís Díaz (977-251566 feiners de 9 a 14) i feu l'ingrés corresponent a la llicència i la quota anual al compte de La Caixa: 2100-3504-86-2200129555.

2

Web: A la nostra web www.gect.org cada dia hi ha més gent que hi col·labora amb articles, informacions i excursions. Com que el butlletí que teniu a les mans té una periodicitat quadrimestral, la secció Previst de la web és l'aparador actualitzat de les sortides noves que van organitzant els socis durant els quatre mesos del període. A més tenim un directori d'adreces electròniques dels socis mitjançant el qual fem arribar informació recent, el butlletí electrònic quinzenal de la Federació i d'altres notícies. Tothom que tingui e-mail i vulgui rebre la informació ràpida i eficaçment, ho pot comunicar a Secretaria i l'inclourem al directori.

3

Curs de Formació de Tècnic de Senders: El Comitè de Senders de la FEEC, en col·laboració amb l'Escola Catalana d'Alta Muntanya (ECAM), té prevista la realització d'un curs de Tècnic de Senders. L'objectiu del curs és la capacitació dels futurs professionals per a l'elaboració de projectes de senders, la seva execució i el seu manteniment. Aquest curs es realitzarà a les instal·lacions del Consorci A Cel Obert a El Jou (Guardiola de Berguedà) els dies 5 i 6 d'abril, del 12 al 17 d'abril i del 10 al 11 de maig. El curs tindrà un total de 88 hores lectives entre els mòduls teòrics i pràctics i el nombre de places està limitat a 35. El preu de matrícula és de 190,78 euros. La inscripció inclou el dret a la participació en el curs, el dossier del curs i els materials auxiliars. El preu de l'estada (allotjament i manutenció) és de 214 euros

ESPIGOLAR

Una paraula que recordo de la meua infantesa. Quan els llauradors havien fet el desplegament d'homes i dones, sacs, carros i algun que altre camió, es dedicaven frenèticament a collir, ensacar, pesar i carregar el producte de la terra. En dos dies, arrasaven camps de gran extensió i el color verd fosc de la fulla de la creïlla o el marró suau de la palla de la xufa, canviava per un desert de terra batuda per les aixades i el forcat. En aquest punt, famílies humils, generalment del veïnatge, demanaven permís al propietari per tal d'espigolar el camp (**espigolar**: v.tr. AGR..'arreglar allò que un altre ha deixat').

En la meua ment infantil, llunyana de tècniques productives, rodava la pregunta de com era possible que ocupant-se de la recollida en tanta pressa, deixaren tant de fruit sense collir (bàsicament es practicava amb la creïlla), cosa que, per altra banda, venia molt bé per a cobrir les necessitats de tota una temporada per a algunes famílies. Però també seria aplicable a la pràctica dels minaires, que han trobat importants 'pepites' d'or en mines abandonades o valuoses pedres precioses en velles explotacions

Traslladant aquest concepte a l'excursionisme, trobe una certa semblança, és a dir, ací tenim molt de tall: serres pirinenques, pre-pirinenques, litorals, pre-litorals i en l'època de fort arrelament del excursionisme es feien per tot arreu caminades llargues contra el rellotge o contra els demés. En les nostres comarques (anys seixanta i setanta), es feien marxades de regularitat, que encara que tenien per objectiu arribar als primers, combinaven les condicions físiques amb l'habilitat d'interpretar les senyals i els mapes tot i que eren competitives.

Existeix d'altre cantó, una "globalització" administrativa, del mateix tall que la productiva: sota la mateixa organització, tenim associats als que fem un excursionisme clàssic, amistós i plaent i als que si no fan 100 km abans de 24 hores, no troben ni les pancartes de benvinguda a la fi del seu recorregut.

Així doncs, reflexionant sobre el tema en general, trobem que excursionisme i atletisme es confonen i opine que res té que vore una activitat amb l'altra. Durant dècades, molts excursionistes han estat més pendents del rellotge que del paisatge i que l'objectiu d'una bona part era el repte i el més difícil, però aquesta activitat era pròpia d'un excursionisme competitiu i no d'un atletisme practicat en els camins o la muntanya .

En l'esport practicat a la muntanya, l'alpinisme, que persegueix la pujada, el cim i l'alçada és clarament diferent de l'excursionisme clàssic caracteritzat pels recorreguts de llargada, seguint el perfil natural del terreny. Si em permeteu la figura retòrica, espigolant aquest camp, he trobat una branca caracteritzada per altra dimensió: la profunditat. Heu provat per sort, de fer un recorregut de vuit km amb cinc hores, parant-se a contemplar els tolls, els racons, els detalls, esmorzant tranquil·lament i parant-se en els miradors practicant la descoberta

del paisatge? Heu gaudit, per ventura, d'una posta de sol contemplada des d'una cova, veient en amagar-se el sol, una claror de color fúcsia que contrasta la foscor del perfil de les muntanyes? I si escoltàrem amb uns auriculars, per la discreció i profunditat que mereix aquest màgic moment, l'obra "Because" dels Beatles?

Efectivament, hi ha una part de collita amagada encara sota la terra, esperant ser descoberta i fruita. Som ja una societat de l'oci, en la que cal millorar la qualitat de vida tractant d'adequar les activitats al rovellament natural que es va produint a la nostra naturalesa.

Aquesta és la relació que existeix entre l'espigolar del meu record de petit dels camps de l'Horta i les induccions que us he fet en aquest article. L'element clau és el ritme. Bàsicament quan s'espigola, es va més lent i es fixa més l'atenció sobre el que tenim al davant. D'aquesta mena de tècnica, també en les eixides a la muntanya, es poden trobar exemplars i joies sensorials.

Josep Salafranca

DIARI D'UNA EXCURSIONISTA NOVELLA

Diumenge 9 de febrer de 2003, hem quedat a Reus a 7.30 del matí. Sort que avui fa menys fred que a l'últim Anem d'Excursió. Quan hi arribem només hi ha quatre persones: la Lola, en Josep Argentó, en Joan Marqués i l'Antoni Boqué. Uns segons després arriba en Josep Salafranca i amb pocs minuts arriba tothom; i per tant ja podem marxar cap a Rojals.

Sí, sí, Rojals, quin poble més bonic! I quines corbes més maques!. Un cop passat el mareig i deixat el cotxe, comencem a caminar per un camí estret; jo m'inicio amb els pals, (un invent fantàstic que hauria d'anar amb un manual d'instruccions) i això de coordinar cames, braços i armes de destrucció massiva, és a dir, els pals, es força complicat: tenint en compte que no volia matar ningú!

La caminada no es fa gaire pesada ja que aviat parem a esmorzar. Tots mengem amb gana encara que no hem perdut gaires calories. En Lluís té ganes de fer malabars i li tira la botella de vi, amb poca força, a en Joan Gasol quan aquest li demana. La botella cau a terra, es forada, el vi goteja i s'ha de beure: Correm-hi tots! (compte no ens emborratxéssim!) per acabar l'espectacle jo mateixa sense adonar-me'n no tanco bé la cantimplora i provocho una petita marea en la qual se'm mulla la motxilla, i tot el que hi duc a dins. (Bravo! Bravo! Gràcies pels aplaudiments). En Joan Marqués s'ofereix a portar-me les coses fins que s'assequin (això es un voluntari) i ho fa fins al final de l'excursió.

Després de parar a contemplar la vista dues o tres vegades, d'anar a visitar dos llocs interessants, rebuscats i de parada obligatòria, d'una llarga pujada i sense més incidents, acomiadem a l'Encarna, en Joan, l'Adrià, la Meli i en Lluís que van a una calçotada. Bon Profit! A la resta encara ens espera la pujada final, es a dir, una estoneta de no res,

per parar a dinar. Arribem al capdamunt, però abans ens queda l'últim obstacle: hem de "escalar" quatre roques. Quin Einstein va tenir la idea de posar-les allí? Bufant fem cim: la Mola d'Estat de 1.135 metres.

Un cop hem dinat i descansat (jo ja m'hi hagués quedat), marxem per una pista; s'acosta una mica de mal temps, els núvols s'agrupen a l'horitzó i encara que el dia ha aguantat, millor no temptar la sort. Ara que l'excursió ja s'acaba i fa algunes hores que caminem, els pals (us n'havíeu oblidat? Jo no) sembla que els dugui integrats i són la continuació dels meus braços. Continuant la pista, aviat (almenys a mi m'ho sembla) arribem al cotxe.

Per ser la meva segona excursió després d'un llarg període sense sortides me n'he sortit prou bé. Com una nena ben educada no me queixat cap vegada i no he dit aquella pregunta que el meu pare no suporta: Quant falta per arribar?, pregunta que quan formulo sempre és com una interrogació retòrica: mai té resposta.

Alba Coll

NOVÍSSIM CODEX CALIXTINUS (MINOR) 2ª part

2ª etapa:

SANTILLANA DEL MAR – SAN VICENTE DE LA BARQUERA

Passant per Arroyo 2,5 km. Orea 1km. Caborredondo 2,1 km. Novales 1,5 km. Cóbreces 2,5 km. La Venta del Tramalón 1,5 km. La Iglesia 1 km. Pando 1 km. Concha 1,5 km. Comillas 1,5 km. El Tejo 5,5 km. Cara 0,6 km. La Revilla 3 km. San Vicente de la Barquera 3 km.

La ruta compostel·lana partia de l'antiga capital de les Astúries orientals des de l'atri de la col·legiata, creuava la plaça entre les torres del Merino i de Don Borja, per continuar cap a Ubiarco. Almenys des del segle XII era gran la devoció a Santa Justa a l'ermita arrecerada sota l'enorme cova als penya-segats d'aquesta localitat. Per Oreña continuava camí cap a Novales, amb els seus refrescants patis de llimonerars, passant per Cigüenza i la seva imponent i solitària església d'estil que recorda les llunyanes terres de Mesoamèrica.

El següent poble és Cóbreces, antic punt destacat en la ruta a Santiago per la costa gràcies al seu hospital del Buen Suceso, avui ho continua sent gràcies a la seva abadia cistercenca de Via Coeli, amb la seva acollidora hostatgeria i els seus rics formatges artesanals. Entre Cóbreces i Comillas, la venta de Tramalón, on hi ha una ermita annexa on es conserva una imatge de Santiago, fou un lloc propici per al refrigeri i alleujament dels pelegrins. A Ruiloba també hagué hospital comunal per als pelegrins.

Després de transitar per trams amb denominacions de ressonància tan antiga com els pobles de Las Conchas i Concha es penetra al terme de Comillas pel Portillo, no sense abans deixar a la dreta una talaia troncocònica de pedra massissa des de la qual s'albiraven les balenes i feien senyals de fum perquè els arponers sortissin cuita-corrents darrera d'elles des de la platja.

Comillas fou la capital balenera del Cantàbric durant el segle XVII. Gràcies a les rendes que allò li va produir, s'emancipà de la jurisdicció senyorial i construí la impressionant església i la bonica casa d'ajuntament que guarneixen la plaça. D'obligada visita, el palau de Sobrellano, la

Universitat i el **“Capricho” de Gaudí**. San Vicente de la Barquera s'estén sobre l'ampli estuari i les ries. L'enclavament turístic actual és la darrera de les Cuatro Villas de la Costa de la Mar per occident.

3a etapa:

SAN VICENTE DE LA BARQUERA - UNQUERA (28 Km).

Passant per La Acebosa, Hortigal, Estrada, Serdio i Pesués.

Deixem enrera la badia de la vila barquerenya, arromangada entre la punta de la barra i el seu tradicional port mariner, partint des de la mateixa porta del convent de San Luis.

Ascendirem pel carrer de Ronda de la Encrucijada. Just a la mateixa part alta del repetjó, haurem d'entrar a l'esquerra pel carrer que es correspon, una placa ho especifica, amb el Camino Alto de Santiago. A tall de comiat, podrem contemplar una vegada més l'església de Santa María de los Ángeles, que ens ofereix, donades les característiques del seu emplaçament, un bonic simbolisme que recull el que ha estat el pelegrinatge al llarg de Cantàbria.

Aquesta etapa transcorre gairebé en la seva totalitat per carreteres comarcals i petits trams de camí. Destacarem del camí la capella gòtica d'Estrada i la seva torre medieval i les ruïnes de l'església de Pesués. A Unquera ens acomiadem del nostre pelegrinatge per la tranquil·la i bonica terra de Cantàbria.

(Continuarà)

Pili Carrasco

JOSEP IGLÉSIES I FORT

(Reus 1902 – Barcelona 1986)

En l'any 2002 que acabem d'acomiar, s'ha complert el centenari del naixement d'En Josep Iglésies, del qual segurament heu sentit parlar, sobretot en temes d'excursionisme.

Aquest il·lustre reusenc, advocat i enginyer tèxtil, membre numerari de l'Institut d'Estudis Catalans i de la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona, secretari de la Societat Catalana de Geografia en difícils anys de dictadura (1948-63) i President de la dita Societat del 1070 al 1972. Home de vasta erudició, fou un escriptor prolífic i polígraf. Conreà la narració, la novel·la, els estudis de folklore, la geografia, la biografia, la història agrària i, de forma especial, els estudis de demografia històrica catalana, dels quals es pot considerar el fundador i la màxima autoritat catalana. Amb una bibliografia que arriba quasi als cinc centenars de títols, entre llibres, opuscles i col·laboracions a la premsa, en obres col·lectives i especialitzades. Cal destacar la seva actuació cívica exemplar durant la dictadura franquista. En els primers anys de la postguerra subvencionà, impulsà i acollí en el seu domicili nombrosos actes de resistència cultural. El 1931 fou membre de la ponència que elaborà el projecte de divisió territorial de Catalunya.

Segurament però, és més conegut en les nostres contrades, pels treballs d'investigació i descripció de les nostres muntanyes, essent l'obra més important pels excursionistes, la coneguda guia "Les muntanyes de Prades, el Montsant i Serra la Llena" junt al seu bon amic Joaquim Santasusagna (Reus 1899-1982), auspiciada pel Centre de Lectura i editada el 1929 per Ricard Ferrer i Gili. Tant de èxit tingué, que a l'any següent (1930) s'imprimí la segona edició. Preocupat pel despoblament de pobles i masos, investigà el fenomen demogràfic i escrigué la també coneguda obra "Les ciutats del món" on descriu els petits pobles aferrats a les muntanyes de Prades.

A més de la bibliografia pròpiament dita, abundosa com ja s'ha dit, es curiós vore en el directori de la Societat Catalana de Geografia, les seues dissertacions, sobre temes variats i altament especialitzats. A tall de curiositat mencionaré algunes que m'han cridat l'atenció:

11-10-1952: Dissertà sobre el tema: "Toponímia dels termes municipal i parroquial de la Riba."

22-03-1955: Dissertà sobre el tema: "El poblament de Catalunya el primer quart del segle XVIII."

30-03-1959: Dissertà sobre el tema: "Visió geogràfica de les Muntanyes de Prades."

03-03-1962: Dissertà sobre el tema: "La redescoberta de Catalunya l'any 1875 mercès a l'excursionisme."

Té enregistrades més de quaranta dissertacions i treballs en la dita Societat. Amb l'ocasió del seu centenari, cal aquesta breu ressenya i l'homenatge que l'il·lustre personatge mereix per la seua tasca i segurament per la seua vàlua com a persona valenta i sensible, al fil d'unes paraules seues que he trobat, atribuïdes al treball "Amb les cames i el cor":

"Anem a l'intempèrie, a quatre vents, amb el sarró a l'esquena i el sol i, si s'escau, la pluja al rostre, recorrent senders per posar-nos en contacte amb la pàtria que és la nostra estimada, per festejar-la i embadalir-nos una i cent mil vegades mirant-la..." Josep Iglésies i Fort

Mantenim el coneixement del territori, els noms de lloc i les petites històries de l'evolució del País, gràcies al l'esforç vocacional entre d'altres, d'En Josep Iglésies, per això l'apreciem, el valorem i el celebrem.

Josep Salafranca

CALENDARI QUADRIMESTRAL D'ACTIVITATS

<u>Data</u>	<u>Activitat</u>	<u>Organitza</u>
Març 2003		
1	Anem d'excursió: Cingles de l'Abellera	GECT
29	Camí de l'aigua Tarragona-Puigpelat	GECT
Abril 2003		
5	El barranc de la Gritella	GECT
s/data	Curs de descens de barrancs nivell 2	UEMestral
Maig 2003		
3	El mirador de la Pena	GECT
18	3r Rally del Montsant	SEReddis
25	2a Peonada popular	CEArítjol
Juny 2003		
1	Rondant Siurana i Siuranella	GECT
8	7a Caminada Reus-Prades-Reus	AECReus
s/data	Pujada a Miramar	AETValls

Col·laboració, redacció i disseny del butlletí informatiu "EL CIM"

- Alba Coll
 - Josep Salafranca
 - Pili Carrasco
 - Lluís Díaz
 - Toni Coll
-